

Harold Robins

U SRCU OBMANE

Prevela Tea Jovanović

Beograd, 2015.

1.

LEN

Nismo smeli da se kartamo u novac u spavaonicama. Nismo smeli da pijemo i pušimo. Nismo smeli da držimo primerke časopisa *Plejboy* ili *Penthaus*. Nismo smeli da drkamo. Nismo smeli da sedimo u donjem vešu, bez školske uniforme.

Zapravo, nismo smeli da se okupljamo u grupama većim od tri osobe. Kada se na vratima začulo snažno kucanje, evo kako smo se zatekli:

- Ja sam igrao poker s Džoom, Luom i Bilom, što nije bilo dozvoljeno, mada na stolu takoreći i nije bilo novca, a sedeli smo u potkošuljama i gaćama, bez odeće.

- Gas i Ted su svoje petliće držali u šakama zureći u primerak *Haslera*. Pričali su o tome dokle su dogurali s devojkama kada su poslednji put bili na raspustu. Lagali su, naravno, ali su priču nakitili tako da zvuči veoma uzbudljivo, ističući kako su dodirnuli голу sisu ovoj ili kovrdžave stidne dlačice onoj. Ted je tvrdio da kod kuće ima kovertu s nekoliko dlačica, ali da je nije doneo u školu. Kada su začuli to grozno kucanje, Ted je upravo svršavao, pa je morao svog petlića iz kojeg je kuljalo brzo da strpa u gaće.

- Flaša džina stajala je na pokeraškom stolu.

Kuc! Džin je izleteo kroz prozor. *Hasler* je uleteo pod dušek. Uniforme su poletele u svim pravcima, jedna u mom, na svu sreću.

Bil je otvorio vrata i suočio se s Bredom, našim nadzornikom spavaonica na spratu.

– Kuperu. U upravnikovu kancelariju, trčecim korakom. Obuci prokletu odeću.

Pošto sam tako naprasno pozvan u upravnikovu kancelariju, znao sam da je nešto neprijatno u pitanju. Preslišavao sam se šta sam to zgrešio ovog puta, ali mi nije padalo na pamet ništa tako loše zbog čega bih morao da se suočim s upravnikom.

Mislim, ako me je neko prijavio što masturbiram u nužniku, to ne bi dovelo do takvog poziva. Pored toga, napravio sam tamnoplavu kvrgu na čelu momku koji je tvrdio da me je uhvatio u toj radnji. Raširio se glas – čuvaj kožu ako ružno govoriš o Lenu Kuperu; ne naginji se nad česmom kada pereš zube; može ti se dogoditi da čelom jako udariš o slavinu.

Bio sam na završnoj godini u *Lodžu*. To je bio internat, prilično dobar, pretpostavljam, ali ne u rang u škola kao što su *Čout*, *Groton* i *Andover* – čuvenih privatnih škola za decu do trinaest godina u Novoj Engleskoj, koje je moj otac prezirao.

U svakom slučaju, upravnik je voleo da ga oslovljavaju sa 'doktor Bilings'. Takođe je voleo da se pojavljuje u akademskoj odori u kapeli i na skupštinama – kitnjastom ogrtaču i pljosnatoj kapi sa zlatnom kičankom.

Kapela. To što sam Jevrejin nije moglo da mi posluži kao izgovor da ne prisustvujem obaveznoj molitvi u kapeli. Ipak, to jeste bio izgovor za čitanje tokom molitava. Sklopio sam mir s protestantskom crkvom, i protestantska crkva je sklopila mir sa mnom. Sve dok sam čitao udžbenike, a ne romane. *Lovac u žitu* bio je veoma zgodan za učionicu, ali nikako kao literatura za kapelu.

Stigao sam u orahovinom obloženu kancelariju doktora Bilingsa, krupnog čoveka s četvrtastim licem i nejasnim obrvama. Pokušavao je da se prikaže kao čovek koji objedinjuje ljubaznost i razumevanje s čvrstinom i strogošću. Nije u potpunosti uspevao da prikaže nijednu od tih osobina, a kamoli tu složenu mešavinu.

Sada nije nosio akademsko ruho, već samo tamnosivo odelo posuto pepelom cigarete. Ustao je, obišao sto i rukovao se sa mnom: još jedan zloslutan predznak.

– Moj dragi dečake – rekao je. – Bojim se da imam veoma lošu vest za tebe. – Ogromni starac bio je na ivici suza. Pružio mi je telegram:

MOLIM VAS OBAVESTITE MOG SINA DA MU JE MAJKA
PREMINULA DANAS PO PODNE U LIONU STOP OBAVESTITE
GA TAKOĐE DA ĆU PRVIM AVIONOM DOLETETI U NJUJORK

A ODATLE U VERMONT DA BUDEM S NJIM STOP UTEŠITE
DEČAKA NAJBOLJE ŠTO MOŽETE DOK JA NE STIGNEM STOP
DŽEROM KUPER

Škola *Lodž* imala je jedan apartman za ugledne goste na drugom spratu, iznad trpezarije. Zvanično je bio namenjen biskupu kada bi povremeno došao u posetu. Uglavnom je bio namenjen istaknutim govornicima na dodeli diploma i velikodušnim dobrotvorima. Ali imao je i jednu mračniju namenu. Kada bi nekom dečaku umro roditelj, ili oba roditelja, premestili bi ga u apartman za ugledne goste, gde je mogao da plače u samoći, sklonjen od sobnih drugara. Zvali smo ga pogrebni salon.

Prebacili su me u pogrebni salon. Došli su moji nastavnici. Došli su moji drugari. Došao je dečak kojem sam zveknuo glavu o slavinu u kupatilu. Morao sam da zadržavam suze, što uopšte nije bilo lako; potpuno me je uništila majčina smrt, zbog koje ću morati da živim samo s jednim roditeljem – mojim nepristupačnim ocem.

Bio sam izvan sebe. *Nemoguće* je da mi je majka mrtva! Bio sam mlad. Trebalo je da budem pronicljiviji. Trebalo je da razumem znake koji su mi bili pred očima.

Trebalo je da ih prepoznam pre u mom izvanrednom ocu nego u njoj. Izvanredan. Da, bio je takav. Ona je kopnela na moje oči, ali je bila hrabra i nije dozvolila da pomislim da ću je uskoro izgubiti. On je bio hrabar, ali ovo je zahtevalo nešto više od srčanosti. Kada su otišli za Francusku, nisam ni slutio da je to poslednja poseta njenoj domovini i porodici.

Pretpostavljam da su otac i majka želeli da me poštede toga. Znali su da ću čuti za to veoma brzo i da će mi to teško pasti; nije bilo potrebno da patim dok ne bude neophodno.

– Imam nešto za tebe, Leni.

I imao je nešto za mene. Ime mu je bilo – neka mu je bog u pomoći – Boregar, a nadimak, naravno, Bo. Nije bio moj cimer, ali je bio jedini dečak s kojim sam zajedno drkao. Znate šta hoću da kažem? Internat, ha ha. Dečaci koji misle da su zločesti.

Bilo kako bilo, Bo mi je doneo nešto. Izgledalo je kao flašica tonika za kosu. Nije bilo to. Bila je to mala flaša *viskija*! A sam bog zna da mi je bio potreban!

Onda je ušao stari doktor Latroub. Školski kapelan. Bio je protestantski teolog i ponudio se da se moli sa mnom – i nije se nimalo uvredio kada sam ga odbio. Imao je dobre namere, ali nisam mogao da ga podnesem u

tom trenutku. Njegov doktorat, kako sam kasnije saznao, bio je lažan. Bio je doktor teoloških nauka.

Doneo je poslužavnik s čajnikom, šoljama i tacnama, šećerom i slatkim pavlakom. Nisam uspeo da okusim viski, već sam bio primoran da sedim i slušam starčevu priču o životu i smrti. Ne bi trebalo da budem suviše oštar prema njemu. Nije imao zle namere.

– Smrt je, vidiš, samo jedan deo života. Ona nas sve čeka. Tuga za umrlim je velika. Ponekad izgleda nepodnošljivo. Ali shvati to ovako – postoji način da se izbegne beznade koje donosi tuga, a to je da nikad nikog ne voliš. Jer mi nismo u žalosti zato što je voljena osoba mrtva, žalimo zato što smo voleli tu osobu. Stoga, ako ne želiš nikada da žališ, to lako možeš da izbegneš. Sve što treba da učiniš jeste da nikada nikog ne voliš. Ali, znaš, i dalje ćemo voleti, i dalje ćemo žaliti, i ne bismo ni želeli da bude drugačije.

Zahvalio sam mu kada je krenuo. To je bila jedina ispravna stvar koju sam mogao da učinim.

2.

Sada ponešto znam o pogrebnim običajima. Oni su smišljeni da ljudi, u svom bolu, ne bi bili sami. U društvu ne možeš baš da se isplačeš. Tako... postoje bdenja i sve ostalo što ide uz to. Vernici znaju kako to ide.

Večeru su mi doneli u apartman – dinstanu teletinu i krompir-pire, pasulj, salatu s prelivom i čokoladni kolač. S mlekom. Nisu pretpostavljali da pijem kafu.

Nije važno. Progutao sam pola viskija iz flašice za tonik za kosu čim je kapelan otišao – sačuvao sam ostatak za kasnije, da bih mogao da se uspavam.

Upravnik je došao, a i dva nastavnika – takozvana. Moji drugari iz sobe dolazili su i sedeli osećajući se nelagodno.

Upravnik me je podsticao da pričam o majci. Bilo bi dobro za mene da pričam, kazao je. I pričao sam, samo da se otarasim ovih nametljivih ljudi.

Mogao sam da im ispričam samo ovoliko...

Bila je Francuskinja iz Liona. Zvala se Žizel. Moj otac joj je bio drugi muž i imao sam rođake u Francuskoj, po imenu Marten. Francuski Martenovi bili su prilično bogati. Oni su, zapravo, prvi flaširali i izvozili *pleskasje* vodu koja se takmičila s *perijeom* i *evijanom*. Mnogi su se zaklinjali da ta voda blagotvorno deluje na kožu i sveukupno zdravlje, ne samo kada se pije već i kada se poliva po licu i telu. Ja sam je isprobao. Prema mom iskustvu, *pleskasje* ima blago laksativno dejstvo, a ukoliko je to ono što je potrebno za vaše opšte zdravlje, bog vas blagoslovio.

U jednom momentu u životu moj otac je postao američki uvoznik *pleskasje* vode. Na taj način je upoznao prvog muža moje majke, Žan-Pjera Martena, a tako je i nju upoznao; oženio se njome kada je gospodin Marten umro. Nikad mi uistinu nisu mnogo pričali o tome; bilo je mnogo toga što nisam znao.

– Voleo sam majku – u suzama sam rekao. – Bila je *svetica*! Moja majka je bila *svetica*.

Kada su svi otišli i kada sam konačno ostao sam i kada sam mogao slobodno da jecam, iskapio sam ostatak viskija iz flašice tonika za kosu. Nije mnogo pomoglo. Da ga je bilo više, bolje bi delovao.

Svetica... Da. Bila je, zaista. Moja majka je bila *svetica*. Ali, kako sam malo toga znao!

Radije bih bio na svom krevetu, s cimerima, u spavaonici. Ali nisam imao pravo na takav izbor. Ucveljeni momci bili su osuđeni na apartman za počasne goste.

Skinuo sam se. Celog veka spavao sam nag, osim u danima potištenosti, u pidžamama, u spavaonicama.

Legao sam.

Kuc, kuc. Kucanje je bilo tako tiho i diskretno da sam odlučio da otvorim.

Bio je to Bred. Nisam znao Bredovo prezime, mada sam lako mogao da ga saznam iz školskog spiska. On je bio nastavnik – što znači instruktor bez akademskog zvanja, koje nije mogao da dosegne u internatu – iz istorije i političkih nauka. Njegova ambicija, znao sam to, bila je da dostigne akademsko zvanje na koledžu, bilo kojem koledžu – da jednog dana postane profesor.

Mrka kapa!

Bio je onakav kakav je zamišljao da bi internatski akademik morao da bude: grub, ljigav i neposredan.

Bio je takođe i peško, kako smo ih tada nazivali – nešto što naivni, ispravni doktor Bilings nije ni naslućivao.

Bred je bio nervozan. Bacaio je poglede gore-dole po hodniku pre nego što je ušao u sobu.

Bred je bio zgodan plav dasa. Kad bih ga danas sreo, otpisao bih ga istog trenutka. Ne zato što je bio peško. Zato što je profesionalno bio ispušena lula.

Nosio je ogrtač, papuče i pidžamu. Bio je dežurni na mom spratu u spavaonicama.

Kao dežurnom, bilo mu je dopušteno da sprovodi sitnije kazne – što znači da je mogao da nas batina. A to je i činio, često. Bio je ponosan na palicu bratstva koju je doneo sa koledža. Dobro je se sećam. Na njoj su bila urezana grčka slova

kojima se, iz nekog neshvatljivog razloga, ponosio.

Bilo kako bilo, voleo je da je koristi, a nikada je nije koristio drugačije nego na goljoj stražnjici.

Odveo bi nas u svoju sobu, naredio nam da spustimo pantalone i gaće i primorao nas da uhvatimo kolena šakama. S guzovima u vazduhu i jajima i kitama na videlu, hodao bi oko nas i pridikovao nam o ispravnom ponašanju i kaznama koje očekuju one koji nisu dobri. Ovo su pratila tri ili četiri glasna udarca. Nikada nije udarao jako. Mi bismo revnosno jecali i cmizdrili. Onda smo morali da stojimo ispred njega, utučenog izraza, s odećom oko nožnih članaka i obećanjem da ćemo ubuduće biti bolji.

Niko od nas starijih od deset godina nije propustio da shvati pravo značenje ovih seansi. Nešto nam je govorilo da je to činio i dečacima od samo osam godina.

– Jadni moj dečaće! – prošaputao je promuklo čim se našao u apartmanu za počasne goste i kada sam zatvorio vrata.

Znao sam šta sledi. Jedino sam se pitao da li ću tome odoleti?

– Doneo sam ti nešto – kazao je. – Ne smeš nikome nikada reći za to.

Iz džepa ogrtača izvadio je pljosku rakije. Odvrnuo je poklopac, a ja sam popio prvi gutljaj rakije u životu. Mislim da je bio iznenađen. Ranije sam cugao viski, burbon i džin, pa se nisam zagušio od rakije, niti sam se zacrveneo u licu.

– Osećaš li se bolje? – upitao je.

Ponovo sam ga iznenadio. Navrnuo sam pljosku i cugnuo približno polovinu onoga što je doneo.

Pa... šta sad? Šta se moglo očekivati?

Kao što sam već rekao, on je bio grub, ljigav i neposredan. Objasnio mi je da će uraditi nešto za mene, jer mi je prijatelj, i želeo je da me uteši. Bio je viši od mene i prilično čvrsto me je odveo do kreveta. Svukao mi je donji deo pidžame, uvukao me u krevet i stavio mog poludignutog đoku u usta.

Bilo mi je četrnaest godina. Njegov vešt jezik prelazio je po mom uzbuđenom glaviću, sisao ga je, i bilo mu je potrebno samo nekoliko minuta da me dovede do burnog grča – ejakulacije. Ispunio sam mu usta, očigledno, jer mu je sperma curila niz bradu.

Oh, blaženog li neznanja. Obrisaو je bradu gornjim delom pidžame i rekao: – Sada ti to uradi meni, Leni. Tako to ide. Dva momka. Jedan to uradi

Harold Robins

jednom, onda drugi to uradi... mislim, tako to ide: potpuno prijateljstvo, jedan čovek za drugog.

– Zaboravi – prekinuo sam ga.

– To ne možeš da mi kažeš! Ja sam tebi to već uradio. *Ne možeš* da me odbiješ!

– Đavola ne mogu. Šta misliš kako bi doktor Bilings...

– Ne bi ti poverovao! Ti, govance jedno, misliš da možeš...

– Moj otac stiže sutra ili prekosutra – rekao sam. – Hoćeš li o tome da se ubeđuješ s Džerijem Kuperom?

Prešao je nadlanicom preko usta, brišući ostatke sperme; ili možda i nije, možda je samo zamišljao da se još zadržala tamo. Iskolačio je oči. Tresao je glavom.

– Nisam ti ja potreban da svršiš, Brede – kazao sam. – Ti svršavaš kada udaraš po goluj stražnjici nekog jadnog klinca. Pa... to sa mnom možeš da zaboraviš. Zauvek. Možda ću poželeti da mi popušiš tu i tamo, kad već znam da to radiš. Kada te budem pozeleo, staviću ti to do znanja. Ali ne očekuj da tvog petlića stavim u *moja* usta.

Uspelo mi je. Nisam znao šta bi moj otac rekao ili učinio. Nije ni Bred znao. Ali nije želeo da reskira.

Tako je to, uvek. Neki imaju petlju. Većina je nema.

3.

DŽERI

Kada mi je teča Hari predao ček na dva miliona dolara, blistao je od sreće. Mislio je da me je prešao. Opet.

To nije bilo ništa lično. Teča Hari je varao svakoga. Svakoga s kim je poslovaao. Ljude za koje je radio, posebno ljude koji su radili za njega; teča Hari ih je sve varao. Mogao je da bude veći dasa, da se nije toliko ponosio time.

To što sam ja član porodice samo mu je povećavalo zadovoljstvo, nikako umanjivalo.

Kao prvo, prevario me je u vezi sa očevom ostavštinom. Čak me je prevario i u vezi sa životnim osiguranjem. Kada je tetka Lila umrla, teča Hari se oženio mojom devojkom – koju je jedno vreme sređivao u drugom smislu – i nagovorio je da me pređe za novac koji je za mene čuvala na svom računu.

Prešao je Kastenbergove, Debelu Ritu i njenog brata, i preuzeo im fabriku za flaširanje mineralne vode. Tom prilikom je oštetio i mene za manju svotu novca koji sam uložio u njihov posao.

On me je stalno varao, ali ni ja nisam bio nedužan. Moj otac je skupljao opklade, a teča Hari je vodio kladionicu. Bio sam muvator od samog početka. Šta mi je drugo preostajalo? Radio sam za Harija. Malo sam ga potkradao. On je mene potkradao mnogo.

Dok sam bio u vojsci, prvo u Detroitu, a potom u Parizu, on se povezao s porodicom Karlino. Ipak, nije bio Sicilijanac, pa se „uvaženo društvo“ koje mu je zakidalo tako i ophodilo prema njemu. Bio je osuđen da bude sitna riba.

Ja sam veteran, bio sam u ratu, ali nikada nisam video niti čuo ni jedan jedini pucanj. U Parizu sam 1944. i 1945. sarađivao s pukovnikom muvatorom

u sitnom ilegalnom poslu na kojem smo obojica dobro zaradili. To je bilo onda kada sam sreo Pola Renara, koji me je upoznao s ljubavlju mog života: prelepom, tada sedamnaestogodišnjom Žizel. Ona je bila striptizeta, ali ne i prostitutka, nikako loša devojka. Možda zvuči čudno, ali striptizeta može da ostane potpuno nevina.

Ostao sam u Francuskoj posle rata s mojom dragom Žizel i proveo godine otkrivajući tajne posla s francuskom mineralnom vodom.

Ah! Svojevremeno, kada biste želeli kofu *pleskasje* vode, jednostavno biste odšetali do izvora i zahvatili je. Pretpostavljam da je isti slučaj bio i s *perijeom* i *evijanom*.

Reklama je ono što je učinilo da mineralna voda postane dragocena kao vino. Video sam dobru priliku za zaradu u njenom uvozu u Sjedinjene Države. *Perije* i *evijan* bili su mogući takmaci, ali je *pleskasje* voda mogla da se uvozi.

Pokušali smo dva puta. Jedanput u Njujorku. Jedanput u Los Anđelesu. Svaki put propali smo zbog... oh, raznih stvari, uglavnom zbog nevolja sa sindikatima, krađe na dokovima, a jedanput zbog batina koje su iskusili naši prodavci kojima je prećeno smrću ako nastave da prodaju *pleskasje*.

Bilo mi je potrebno nešto vremena da to shvatim, ali problem je i ovog puta bio teča Hari. On je od Kastenbergovih prigrabio fabriku soda-vode i bio donekle upućen u prodaju vode sa zaštićenim imenom.

Konačno mi se pružila prilika da nasankam teču Harija – i to dobro. Prodao sam mu moju kompaniju *Pleskasje Amerika* za dva miliona dolara. Kompanija *Pleskasje Amerika* imala je samo jednu vrednost: ugovor s porodicom Marten za prodaju vode. Preneo sam ugovor na njega.

Ali teča Hari nije shvatio jedno. Prema francuskom zakonu, taj ugovor je obavezivao samo Martenove, a ne i njihove naslednike ako bi prodali kompaniju. A oni su prodavali kompaniju. Kupac ni na koji način ne bi bio vezan ugovorom Martenovih.

Teča Hari platio mi je dva miliona dolara ni za šta. Što je još gore po njega, to nije bio njegov novac. Novac je pripadao Karlinovima. Kada je porodica Karlino shvatila da je teča Hari isplatio *njihova* dva miliona, pritisla ga je za novac, pa je morao da ga vraća iz sopstvenog džepa. Plaćao im je i plaćao, ali ga je to uništilo.

Teča Hari se nikada nije oporavio. Pet porodica su ga posle toga omalovažavale više nego ikada. Više mu nisu verovala. Opet je postao sitna ništarija, kao onda kada je ukrao moje nasledstvo. U ovom svetu postoji nešto nalik na pravdu.

Dobro sam ga sredio. A najljepše u svemu jeste to što je teča Hari to znao. Zapravo, bilo je nešto još lepše od toga. Nisam imao ni četrdeset godina, a posedovao sam dva miliona dolara. Šta bih mogao da kupim za dva miliona dolara? To je moglo da se ispreči kao problem.

Dobio sam poziv koji sam očekivao. Trebalo je da se nađem s Frenkom Kostelom na ručku, ponovo u Nordijskoj sobi u Hotelu *Voldorf*, ponovo u pola jedan. Ljudi koji nisu bolje upoznali Frenka Kostela sećaju se čoveka promuklog glasa koji je stupio na Petu aveniju ispred Kefoverovog komiteta i smatraju ga za velikog mafijaša, nalik na Lakija Lučana. Zapravo, Kostelo je mrzeo nasilje i u Koza nostri bio je poznat kao pomirljiv čovek. Bio je prilično zgodan, crnokos, tamnog tena.

– Sedi, Džeri – rekao je. Uvek je otvoreno prelazio na stvar. – Neko je pokušao da nas prevari – rekao je.

– Znam. Želeli su da me prevare. Nisam to znao, ali oni su sve smislili. Znali su, kada su prodavali *Pleskasje*, da će ugovor za prodaju vode kompaniji *Pleskasje Amerika* biti ništavan. Ali kunem vam se, gospodine Kostelo, ja to nisam znao.

Nikada u životu nisam lagao tako vešto. Nikada jedna laž nije nosila toliki ulog. Nisam morao da čekam da se izjasni da mi je poverovao. Mogao sam da uvidim da mi veruje.

– Imam ček na dva miliona, izdat na vaše ime – rekao sam mu.

Kostelo je odmahnuo glavom. – Imamo dva miliona koje smo izvukli tvom teči. – Onda je slegnuo ramenima. – Ako želiš da predaš novac Hariju, to je tvoj problem. *Mi* ne želimo da ga udvostručimo.

Nasmešio sam se. – Mislim da ga neću dati teči Hariju. Duguje mi barem toliko, kada se sve uzme u obzir.

Kostelo se nasmeja. – Nisam ni mislio da hoćeš. Hari je bio sitan prevarant od samog početka.

– Tačno.

– A ti nisi – reče Kostelo. – Ta dva miliona trebalo bi da ti omoguće da započneš neki posao. Osećam da ćeš se nečega dosetiti. Kada se to dogodi, obavesti me. Partneri imaju mnogo veće mogućnosti, nego kad pojedinac radi sam.

To je bio problem koji sam predvideo. Partneri. Povezivanje, bez obzira da li ja to želim ili ne.

– Hmm... taj Francuz... Žan-Pjer Marten. Da li nas je on varao od početka?

– Teško je reći – lagao sam.

Harold Robins

Kostelo me pogleda nepoverljivo. – Čujem da se oženio tvojom devojkom.

Klimnuo sam glavom. – Tako je.

– Čujem da je peško.

Ponovo sam klimnuo glavom.

– Francuski peško koji se ubacio da bi nas prevario i koji je već nasamario tebe. Moraću da pustim glas o tome.

Nisam shvatio pravi smisao toga što je rekao. A trebalo je. Još sam bio naivan.

4.

Posedovati dva miliona bio je lep osećaj. Ali to nije bilo ništa u poređenju s onim što sam želeo mnogo, mnogo više. Žizel. Moju dragu Žizel. Morao sam dugo da trpim, a onda...

Žizel je bila majka mog sina Lena.

Ali kao da nije.

U Pariz sam stigao ubrzo posle oslobođenja i odmah sam se upleo u jedan nezakonit posao na koji muvatori kao što sam ja uvek nalete. Da ne dužim, pošto je to poznata činjenica, vojska je imala na hiljade džipova u Evropi. Kada bi vozilo bilo isuviše oštećeno da bi se popravljalo, vojska bi odobrila da se ono uništi. Ali, ako ste imali veći broj tih džipova, a pored toga i vešte mehaničare, mogli ste da iskoristite njihove delove i napravite nekoliko upotrebljivih vozila. A njih ste mogli dobro da prodate. Francuska automobilska industrija bila je uništena i bilo joj je potrebno mnogo vremena da se oporavi, a Francuzi su želeli automobile. Džipovi su bili odlični za njih. Bili su robustni, pouzdani i trošili su malo. Evropljani su smatrali da je to najbolja stvar otkako je otkrivena rupa na svirali. U stvari ne, pošto je to poređenje koje Evropljani nisu znali i nisu koristili.

Pošto sam izgubio bubnu opnu, nisam bio podoban za prve borbene redove. Zbog toga je vojska napravila mehaničara od tupavog njujorškog klinca koji pre toga nije imao predstavu o mašinstvu. A ja sam, s nekolicinom drugih, izgradio unosan posao tako što sam „pozajmljivao“ delove sa oštećenih džipova i osposobljavao vozila koja su bila otpisana. To je povlačilo mali rizik i veoma lepu zaradu.

Naravno, to je donosilo i određene nevolje, uglavnom s oficirima. Otkrio sam da postoji još jedan nivo podmićivanja. Oficiri, kada bi otkrili ovaj nedozvoljen posao, nisu želeli da bilo koga progone – oni su želeli udeo u

tome. Uskoro sam delio s njima i previše, ali na taj način održao sam posao. Zarađivao sam sve manje, ali je to i dalje bilo sasvim dovoljno.

Saznao sam takođe da su Korzikanci najopasniji razbojnici na svetu. Plašila ih se čak i mafija. I još ih se plaši.

Drugi momci priređivali su kockarske igre, krijumčarili robu, krivotvorili naredbe i bavili se mnogim drugim stvarima. Neki momci stvarno su se borili u ratu.

Posao me je odveo do čoveka po imenu Pol Renar, korzikanskog mutivode koji je bio vlasnik jednog od kabarea na Monmartru. Žizel je u njemu radila kao striptizeta. Ona se nije bavila sadomazohističkim aktivnostima koje su se odvijale u tom kabareu, niti je bila na prodaju. Jednostavno je izvodila striptiz i igrala bez odeće.

Kao Amerikanac, bio sam naivan u pogledu tih stvari. Kada kažem da je Žizel igrala bez odeće, time želim da kažem da je igrala *naga*, stoprocentno, potpuno, sasvim razgolićena, čak i bez cipela. To nije bio pravi striptiz – ona je na pozornicu izlazila sa sasvim malo odeće, ali se uskoro oslobađala i toga – to bi pre jednostavno moglo da se nazove igra bez odeće. Ne pod zamagljenim svetlima. Ne pod svetlima u boji. Njen ples bio je toliko potpuno razgolićen i toliko potpuno vidljiv, da je bio nevin.

A ona je bila pravi *anđeo*! Bila je prelepa! *Gospode*, nikada pre nisam video takvu lepotu. I nikada pre nisam, niti ću ikada ponovo biti tako opčinjen jednom ženom, tako privržen.

Pa... To je moja srećna zvezda. Radio sam s Renarom na poslu sa džipovima. On je posedovao kabare. Upoznao me sa Žizel. I više od toga. Predložio je da postanemo par. Posedovao je stan koji smo mogli da delimo, za kiriju koja je bila previsoka za svakog od nas ponaosob, ali ne tako visoka ako je podelimo.

Delili smo taj prijatan stan, što je u početku bilo jednostavno rešenje; zatim smo se, ubrzo, zaljubili jedno u drugo. Što se mene tiče, nisam mogao da odolim. Francuzi su poznati kao praktičan narod, tako da je ona možda i mogla da izbegne ljubav. Ali nije.

Preko Renara upoznao sam i porodicu Marten, čije se bogatstvo sastojalo iz izvora mineralne vode iz kojeg je nastala *pleskasje* voda. Generacijama su muškarci u porodici Marten bili homoseksualci. Ženili su se samo da bi obezbedili potomstvo koje je bilo neophodno za produženje porodice. Inače su i dalje bili samo homoseksualci. Martenovi su voleli svoje ljubavnike, a pravili decu sa svojim ženama. To je bio praktičan aranžman, tipično francuski.

Ono što se dogodilo teško je razumeti. Meni je bilo teško da razumem, ali sam to prihvatio. Francuzi su različiti od nas. Posebni su.

Prema francuskom zakonu o nasleđivanju, sedamdeset pet procenata akcija u firmi *Pleskasje* pripalo bi državi, ako Žan-Pjer Marten ne bi imao naslednika. Kada mu je umro otac, cela stvar postala je veoma hitna.

Žan-Pjer je problem rešio na veoma neposredan, veoma francuski način. Oženio se Žizel. To što sam je ja voleo nije imalo značaja. To što je ona volela mene nije imalo važnosti. To je bila pogodba. Ušli bismo u veoma praktičnu, razumnu nagodbu koja bi bila zadovoljavajuća za sve nas.

Sve to bilo bi veoma zgodno. Ona bi nastavila da voli mene, Žan-Pjer bi nastavio da voli svog momka Džeka. I bili bismo dobri prijatelji.

To je verovatno sasvim ispravno za Francuze. Što se mene tiče, nije bilo ispravno. Nismo imali buran sukob. Nisam bio toliko besan koliko tužan. Napustio sam Francusku, skrasio se u Sjedinjenim Državama i pokušao da uvedem *pleskasje* vodu na američko tržište – uz poteškoće koje sam već spomenuo.

Tako su stajale stvari u trenutku kada su Karlinovi potpomogli dragog teču Harija da kupi kompaniju *Pleskasje Amerika*.

Prošlo je oko mesec dana otkako je Frenk Kostelo rekao da mora da pusti glas o francuskom pešku. Za to vreme nisam mnogo mislio o tome. Tada je stigla vest od Pola Renara iz Pariza da je Žan-Pjer Marten mrtav!

Vest je stigla u obliku telegrama iz Torina. On je glasio:

JPM EST MORT. IMPORTANT! NE VENEZ PAS VOUS À FRANCE. J'APPORTERAI G ET LES ENFANTS À NEW YORK. RESTEZ VOUS LÀ. PAUL.

Žan-Pjer Marten je mrtav. Važno! Nikako ne dolazite u Francusku. Dovešću Žizel i decu u Njujork. Ostanite tu. Pol.

Nisam video da imam bilo kakav drugi izbor.

5.

LEN

Iz škole *Lodž* otišao sam na *Amherst*; i dalje sam pohađao internat. Upoznao sam dosta momaka koji nisu znali ko im je otac. Ja sam bio drugačiji, sasvim sam dobro znao ko mi je otac – zaista, kao u slučaju s Bredom, sasvim dovoljno da iskoristim očevo ime kao pretnju – ali nisam imao predstavu kako mi se otac izdržavao.

Nisam potezao to pitanje. Moj otac je na mene delovao previše zastrašujuće da bih ga ispitivao. Kada sam upitao majku, ona mi je rekla da je moj otac pošten čovek u poštenom poslu – i kada budem želeo da saznam više, on će mi i reći.

Moje prvo sećanje na dom bilo je vezano za kuću u Skarsdejlju u okrugu Vestčester, četrdeset kilometara od Njujorka. Nas petoro živelo je tamo – otac i majka, moje polusestre Žaklina i Žana. Devojke su bile tri i dve godine starije od mene. One su bile ćerke Žan-Pjer Martena, majčinog prvog muža. Kada je iznenada umro, s nepunih šezdeset godina, moji majka i otac su se venčali, a moje rođenje usledilo je nakon godinu dana.

Nisam bio lak mojoj majci. Bilo joj je skoro četrdeset godina kada sam se rodio. Iskustvo je bilo tako neprijatno da su ona i otac odlučili da ostanu na jednom detetu.

Pamtim je kao izuzetnu lepoticu. Svi koji su je znali pamte je kao zadivljujuću lepoticu. Uprkos iznenadnoj tragičnoj smrti njenog prvog muža, bila je vedra i poletna. I nežna majka.

Volela me je, i ja u to nikada ni za trenutak nisam posumnjao. Ali volela je i Žaklinu i Žanu. Zagrljaji i nežnosti činili su veći deo naših života. Ljudi su nam se čudili kako uvek grlimo i ljubimo jedni druge. Ne znam da li je